

CAPÍTOL 1

Costa fer-se càrrec de com corre el temps. Quan ja feia dies que havia fet trenta anys i albirava els quaranta una mica més enllà de la cantonada, quan els meus darrers anys els havia viscut com un sospir de felicitat, va i em truquen per dir-me que el meu pare s'estava morint. A mi, en aquells moments, el meu pare ja no m'amoïnava. Se me'n fotia si m'estimava o no. Si ell no volia exercir de pare, a mi tampoc em calia fer de fill. Jo ja tenia qui m'estimava i jo sí que estimava el meu fill. No sentia cap dolor.

Què hi he de fer, jo, al funeral del meu pare?

Em quedava tan lluny Barcelona, no físicament sinó a una distància sideral en la meua percepció psíquica. Sí, havia nascut a Barcelona i enyorava el sol mediterrani. Però vivia a Chicago perquè allí hi havia el meu gran amor, la Nancy.

Jo em dic Miquel, com s'ho deia el meu pare i el meu avi i el meu besavi. I el meu fill es diu Mike perquè va néixer a Amèrica i perquè la seva mare és americana. I... al meu avi li deien el Gitano Vell —ara ja sabeu d'on vinc— i la Nancy era filla, néta, besnéta de *cherokees*: ara ja sabeu d'on ve.

El meu besavi ja es va morir d'un atac de cor, i ara el fill del Gitano Vell, també. El pare del Gitano Vell s'hi va quedar a les acaballes de la Guerra Civil, potser el seu cor es negava a veure el que vindria. M'ho hauré de fer mirar.

Què hi he de fer, jo, a l'enterrament del meu pare... Jo ja tinc una família que he triat, és més important que la de la sang.

Havia sopat i havia fet un petó al Mike, tot esperant uns instants a la porta de l'habitació sense gosar marxar, perquè el seu somriure de nen dorment em captivava.

“Els lladres no ho saben, però el robar es converteix en un vici i el fugir també.” Estava molt cansat de tota la jornada. M'havia estirat al sofà, el cos em demanava anar a dormir i el cap em manava esperar. Mentre, anava fent zàping a la tele. Estava mig endormiscat i la frase sobre els lladres em va sobresaltar. Vaig pensar que de lladre no n'era, però fugisser potser sí. Un fugisser, analista de mercats. Aquesta és la meva feina.

El Mike dormia a dalt i la Nancy anava de la cuina a l'ordinador; cuinava per l'endemà i a l'ordinador devia corregir exàmens... o preparar les classes. Al sofà, em redimia del meu cansament i en aquells moments ja feia estona que no sabia si encara passava a la pel·lícula dels lladres o estava sentint un debat sobre no sé què. Una olor de menjar sortia de la cuina —a la Nancy li molestava el soroll de l'extractor. O potser volia que dormís tranquil.

Com n'estava d'enamorat de la Nancy! Anys de convivència a Chicago, algun sotrac, afecte barreja d'amor i confiança. Amb sexe apassionat moltes vegades i amb amor sense passió algunes altres. La Nancy era la meva xarxa de seguretat.

Ni alta ni baixa, morena, amb la cabellera estirada, ni massa curta ni massa llarga, i el seu gest característic quan se l'apartava perquè li tapava els ulls. I... amb els pòmuls arrodonits i llavis molsuts. Però per sobre de tot, sobretot, el que més m'agradava d'ella eren els seus trets indis. Si s'hagués fet fer unes trenes, ja la veia d'extra en un *western* i els homes mirant-se-la entrant al *saloon* —la pel·lícula dels lladres fugissers no era un *western*, no. I justament, cansada com estava, la mateixa roba de casa que duia al damunt, la feia insinuant i... la desitjava. Me la imaginava amb més anys, mantenint intacta la seva sensualitat. Cofoia, transitava davant meu pel menjador. Cada làmpada que trobava al seu pas, li feia uns reflexos i unes ombres diferents. Flotava sense fer soroll. Les olors

de la cuina l'acompanyaven. Sempre, però, hi havia algun ram de flors a casa.

—Vés passant, Miquel, si vols, jo encara no he acabat la feina i et veig que no t'aguantes.

—T'espero despert. Vull dormir amb tu.

I era just al primer son d'home que encara tenia molta son, quan vaig sentir el telèfon. Qui pot ser a aquesta hora? Fill! Em sembla que he patit un avís d'atac de cor.

La Nancy escoltava com, entre adormit i estranyat, aconsellava el pare. Li deia: “Papà, no pateixis, tot s'arreglarà. Jo, ara, no puc fer res des d'aquí, truca al teu metge o a urgències.”

No sé si es va tallar el telèfon o vaig penjar, però sigui com sigui vaig ser capaç de tornar-me a adormir, o almenys m'ho vaig pensar; perquè en el fons m'estava tornant de suro. No se'm podia tallar, només empènyer si se'm feia una mica de punta.

Havia perdut la noció de quina hora passàvem a Chicago quan va tornar a sonar el telèfon. Era la Nuri. Em vaig espantar, devia ser que la cosa s'havia complicat. A Barcelona —em va dir— eren les vuit.

Feia temps, no temps, anys!, que no sentia la veu de la Nuri amb lleuger accent xava de l'Eixample. I em deia que... acabava d'arribar a la fàbrica i que s'havia trobat el meu pare estirat al terra del despatx, que esperava una ambulància i que el senyor Miquel, que encara tenia esma, li havia dit que em truqués. La Nuri, la fidel secretària del meu pare... era guapa la Nuri, un record d'adolescent. Un record guardat al calaix de la memòria.

Més tard qui trucava era la mare. Balbucejant, va dir-me que m'havia de donar una mala notícia, que el cor del papà s'havia aturat, que els metges no l'havien pogut reanimar, i que el papà havia mort mentre el portaven a l'Hospital de Barcelona.

No vaig plorar, no vaig sentir per dins ni pànic ni angoixa, només un desconcert complet, com un atordiment dins del cervell més que una commoció a les vísceres, com una serenitat insensible i eixuta davant de la negror d'aquell abisme.

M'imaginava la fàbrica del meu pare, allà al Poble-nou, i ell estirat al terra del vell despatx decorat amb mobles modernistes, amb el Cases presidint-ho tot. No! que llavors ja eren a la nova fàbrica de Mollet. Potser el quadre també hi era.

Vaig tornar a dormir, us ho podeu creure ben bé. Havia passat un temps des que el telèfon havia sonat insistentment i se suposava que ja sabia que el que havia passat no era un somni. Vaig obrir el balcó buscant l'aire lliure que em despertés i em fes prendre la consciència. La matinada era fresca, tal com correspon a una tardor que s'estava començant a marcir. Els arbres anaven perdent les fulles rogenques, els cirerers en primer lloc. Els pollanques passant del groc al no-res directament, i el vent que s'ho enduia tot. Era la claror naixent que entrava per la finestra o els cants melòdics dels ocells, dels pardals o les merles que ja emmudien, els qui acompanyaven el meu despertar. Feia olor d'humit.

—Nancy, Nancy, on ets? —vaig cridar, tot sobresaltat. Pel soroll que sentia, la Nancy pujava les escales corrent.

—Com és que no m'has despertat?

—Miquel...

—Nancy, Nancy, no ho he pas somiat... el meu pare és mort. I ara, què fem?

—Miquel, quants anys fa que vivim junts?

—Cony! Prou que ho saps! des que ens vam conèixer a Suècia... Bé... el mateix any.

—I has canviat. M'agradaves, però t'embolicaves amb els teus mals records i això no ens permetia atansar-nos prou.

—Perquè vaig anar agafant confiança en mi mateix i gràcies a tu.

—Gràcies. Sí, per fi vas comprendre que tots tenim els nostres problemes i dèries familiars i tots els intentem superar, perquè som persones intel·ligents.

—Uns més que d'altres...

—Miquel... tu has de viure la teva vida i has d'assumir el que tens darrere i projectar-te cap al futur, i el teu futur és el Mike. Fes servir els coneixements...

—Ja! I com?

—Desperta d'una vegada! Estàs fugint com si et perseguís l'ombra del teu enemic!

—El pare?

—Sí, el teu pare és mort i ara el que he de fer, millor dit... el que estava fent, és confirmar aquest vol que he buscat.

—I quan l'enterren?

—Demà.

—Hi serem a temps?

—Ha tornat a trucar la teva mare i la cerimònia és a les quatre de la tarda, així que hi arribarem a temps. Miquel, sento que s'hagi mort el teu pare, perquè malgrat tot, era el teu pare. Però reacciona!... Recony!

—I el Mike? Què fem amb el Mike? Els avis de Barcelona encara no el coneixen i no deu ser pas el millor moment per presentar-lo!

—Els avis? Miquel! Lands, please!

—Sí, què fem amb el Mike?

—Ja he parlat amb el meu pare. Volen cap aquí per recollir el Mike i es quedarà amb ells uns dies. Ens trobarem a l'aeroport.

—Jo no puc marxar, avui. Tinc molta feina al despatx. Ningú no la pot fer per mi.

—Miquel, pren-te el cafè que t'he preparat, dutxa't, desperta't, reacciona i assumeix el que està passant.

En un altre pla imaginava que perdia l'enllaç a Londres, que no arribava a temps a Barcelona. Veia la cara de la meva mare quan la trucava per dir-li que com que no podria ser a l'enterrament, que me'n tornava i que ja ens veuríem més endavant.

L'olor del cafè em va empènyer escales avall. Vaig fer-ne un glop. De cop, el Mike, tal fos una aparició, va treure el cap des de cim de l'escala com un àngel, somrient, com si volgués contrastar la meva cara de preocupació. Els

nens són unes potents màquines escrutadores del que els envolta i els pares són el seu millor camp d'aprenentatge. Em va llençar un petó a l'aire i el vaig caçar. Va baixar i mentre l'abraçava li omplia el rostre de besades. Hagués volgut ser com ell... estimat!

A la dutxa, l'aigua calenta em regalimava per la cara, i em resistia a reaccionar emocionalment. Em mirava els peus tot veient com encara tenien sabó i escodrinava si tocaven a terra. L'aigua feia estona que rajava i jo intentava posar-la cada vegada més calenta. El crit de la Nancy va ser com un raig d'aigua freda.

—Miquel, hurry up! No vull perdre l'avió!

Vaig esmorzar en quatre dentades. Al costat, el Mike s'acabava els cereals i em mirava amb ulls de taronja, tot llepant la cullera. Vaig agafar els plats i les tasses i els vaig posar a la màquina de rentar. La Nancy els tornà a treure sense dir res i els passà per aigua. Allò feia olor de pa torrat, vaig obrir la finestra. La Nancy abrigava el Mike i tancava la finestra. Amb les maletes a les mans, jo anava passant cap al garatge.

—Ja he demanat un taxi.

—Un taxi?

—Que no veus que no sabem quan tornarem!

Sabem com som gràcies als miralls. No sé pas com em devia veure la Nancy, i el Mike no devia entendre res. En dues llambregades la seva mare li va explicar quina era la situació. Al Mike gairebé no li van sortir paraules, *Mum* havia agafat el lideratge i calia córrer darrere seu. Anàvem camí de l'aeroport.

—Què vol dir que no sabem quan tornarem?

Qui preguntava era jo. Passar per un túnel em va fer obrir els ulls i en sortir em semblava que entrava a la fàbrica.

—On som?

El taxista no sabia quins carrers seguir, la Nancy li va deixar clar que per anar a l'aeroport O'Hare calia que agafés la I-294 i que ens portés a la terminal 3. El Mike al mig, i un a cada costat agafant-li les mans.

—Jo no vull portar la Fàbrica.

ÍNDEX

Capítol 1	9
Capítol 2	15
Capítol 3	23
Capítol 4	27
Capítol 5	39
Capítol 6	45
Capítol 7	49
Capítol 8	57
Capítol 9	65
Capítol 10	71
Capítol 11	83
Capítol 12	91
Capítol 13	99
Capítol 14	107
Capítol 15	117
Capítol 16	127
Capítol 17	133
Capítol 18	137
Capítol 19	143
Capítol 20	147
Capítol 21	155
Capítol 22	161
Capítol 23	167
Capítol 24	177
Epíleg.....	187